

Knjiga proroka Daniela - Sto devetnaest】【.markdown

Proročko značenje povijesnih putokaza: razumijevanje posljednjih dana kroz biblijsku simboliku

Jeff Pippenger

2024-03-06

Sto četrdeset i četiri tisuće prikazani su kao oni koji su očišćeni po Glasniku Saveza, a veliko mnoštvo prikazano je bijelim haljinama mučeništva. Prvo od dvaju svetih razdoblja posljednjih dana određuje djelo glasnika koji pripravlja put Glasniku Saveza, a drugo razdoblje prikazuje djelo Ilije. Prvo razdoblje predstavlja istražni sud nad živima laodicejskog adventizma, a drugo razdoblje predstavlja izvršni sud nad suvremenim Rimom.

„znak” za bježanje iz gradova u posljednjim danima laodicejski je adventizam pogrešno shvatio. Sestra White obavještava nas da razorenje Jeruzalema od 66. do 70. godine po Kr. pruža prikaz znaka upozorenja za Božji narod u posljednjim danima.

„Vrijeme nije daleko kada ćemo, poput prvih učenika, biti prisiljeni potražiti utočište na pustim i osamljenim mjestima. Kao što je opsada Jeruzalema od strane rimskih vojski bila znak za bijeg judejskim kršćanima, tako će prisvajanje vlasti od strane naše nacije u dekretu kojim se nameće papinska subota biti upozorenje za nas. Tada će biti vrijeme da napustimo velike gradove, kao pripremu za napuštanje manjih, radi povučenih domova na skrovitim mjestima među planinama.” Testimonies, svezak 5, 464.

Opsada Jeruzalema koja je bila znak za bijeg bila je prva opsada koju je poduzeo Cestije. Cestije je, dakle, predstavljao prijetnju koja je privremeno uklonjena, jer čim je uspostavio opsadu, zatim se na tajanstven način povukao, a povjesničari nikada nisu uspjeli ustanoviti logiku njegova postupka.

„Nakon što su Rimljani pod Cestijem opkolili grad, neočekivano su odustali od opsade upravo kad se činilo da je sve povoljno za neposredan napad.” Velika borba, 31.

Tijekom 1880-ih i 1890-ih senator Henry W. Blair iz New Hampshirea podnio je u Kongresu niz zakonskih prijedloga kojima se nedjelja određuje kao Nacionalni dan odmora. Ti su se prijedlozi zakona uobičajeno nazivali „Blairovi zakoni o nedjelji”. Senator Blair bio je snažan zagovornik svetkovanja nedjelje kao dana odmora i vjerskog obdržavanja. Vjerovao je da bi jedinstven dan odmora imao pozitivan moralni i društveni učinak na američko društvo. Premda su njegovi napori stekli određenu potporu, osobito od vjerskih skupina, naišli su i na protivljenje, uključujući zabrinutost u vezi s odvojenošću Crkve i države.

Ovo je bio prvi pokušaj donošenja nedjeljnog zakonodavstva u povijesti zvijeri iz zemlje, kojoj je bilo određeno da progovori kao zmaj kada naposljetku bude donijela nedjeljni zakon. Upravo je tom nizu Blairovih prijedloga zakona A. T. Jones, jedan od vjesnika zasjedanja Generalne

konferencije 1888. godine, pristupio u dvoranama Kongresa i tako ih rječito osporavao. Nakon nekoliko pokušaja senator Blair izgubio je zamah u svojem nastojanju da progura Nacionalni dan odmora. U izravnoj vezi s tom poviješću i implikacijama Nacionalnog dana odmora (nedjelje), može se razmotriti povijesni zapis o savjetima Ellen White.

Ono što se nalazi u pregledu njezinih upozorenja o nedjeljnom zakonu ozbiljno je i naširoko pogrešno shvaćeno u laodicejskom adventizmu. U kontekstu potrebe da se bude izvan gradova, o čemu je u upravo navedenom odlomku napisala da će „tada biti vrijeme napustiti velike gradove, kao pripremu za napuštanje manjih i odlazak u povučene domove na osamljenim mjestima među planinama.” Ona je opetovano poučavala da Božji narod treba živjeti na selu, ali njezini savjeti o seoskom životu prije 1888. godine smještaju njezinu uputu da se napuste gradovi u kontekst da će u bliskoj budućnosti Božji narod trebati napustiti gradove. Nakon 1888. godine, u svojim pisanim uputama o seoskom životu, nikada nije odstupila od savjeta da bismo već trebali biti izvan gradova.

Prijedlozi zakona o Nacionalnom danu odmora koje je iznio Blair, a koji su se pojavili u povijesti, bili su „znak” za napuštanje gradova; i premda su Blairovi prijedlozi izgubili zamah nužan da izvrše tu zadaću te su se povukli u tamu povijesti, „znak” za bijeg bio je dan. Bio je dan na povijesnoj oznaci prvoga opsjedanja, koje je doveo Cestije. Nedolazeći zakon o nedjelji predložen je opsadom koju je proveo Tit, i ako ikoji laodicejski adventisti još budu u gradovima kada ta opsada stigne, umrijet će s bezbožnicima.

Postoje dva proročka razdoblja u posljednjim danima. Ona su razdvojena uskoro nadolazećim zakonom o nedjelji. Prvo razdoblje jest istražni sud nad živima u laodicejskom adventizmu, a drugo razdoblje jest izvršni sud nad rimskom bludnicom. Ta su dva razdoblja opetovano predložena, jer se upravo u ta dva razdoblja prispodoba o deset djevica ispunjava do najsitnijeg slova, kao što je bilo u mileritskoj povijesti. Vrijeme kašnjenja u prispodobi jest vrijeme kašnjenja iz drugoga poglavlja Habakuka, pa su stoga dva razdoblja koja razmatramo također predložena u drugome poglavlju Habakuka. Prispodoba o deset djevica i drugo poglavlje Habakuka ispunili su se do najsitnijeg slova u mileritskoj povijesti, a kada su se ispunili, tada se također ispunilo i dvanaesto poglavlje Ezekiel, redci dvadeset i jedan do dvadeset i osam.

Posljednjih osam redaka iz dvanaestog poglavlja Ezekiel označavaju vrijeme kada će se ispuniti „učinak svakoga viđenja”, u vrijeme kada Bog „više neće odgađati” svoja viđenja. Dva povijesna razdoblja koja se tako često ponavljaju i koja prepoznaju istražni sud nad živima u laodicejskom adventizmu te izvršni sud nad tirkom bludnicom, predstavljaju proročko razdoblje u kojem svako viđenje unutar Biblije doseže svoje savršeno i konačno ispunjenje. U tom se razdoblju uspostavlja sto četrdeset i četiri tisuće, i oni predstavljaju razred koji ne umire, nego živi sve do Kristova povratka. U dvadeset prvom poglavlju Evanđelja po Luki Krist označava „znak” koji pokazuje kada je taj naraštaj stigao.

U dvjema povijestima predstavljenima „znakom” za bijeg, kako ih je Krist iznio u vezi s grozotom pustoši, označena su dva razdoblja, a njihovi počeci i završeci imaju „znak” na početku razdoblja i „znakove” na završetku. „Znak” koji je Krist označio kao predstavljanje posljednjega naraštaja koji

će živjeti dok On ne dođe na oblacima jest dokaz da se sada nalazimo u posljednjem naraštaju zemaljske povijesti.

U dvadeset i prvom poglavlju Evanđelja po Luki Isus poistovjećuje povijest od tri i pol godine gaženja i razorenja doslovnog Jeruzalema od 66. do 70. godine s krajem tri i pol godina gaženja duhovnog Jeruzalema, koje je započelo 538. i završilo 1798. godine.

A kad ugledate Jeruzalem opkoljen vojskama, tada znajte da se približilo njegovo opustošenje. Tada neka oni koji su u Judeji bježe u gore; i oni koji su usred njega neka izađu; i oni koji su po krajevima neka ne ulaze u nj. Jer ovo su dani osvete, da se ispuni sve što je napisano. Ali jao trudnicama i dojiljama u one dane! jer će biti velika nevolja u zemlji i gnjev nad ovim narodom. I past će od oštrice mača, i bit će odvedeni u sužanjstvo među sve narode; i Jeruzalem će gaziti pogani dok se ne ispune vremena pogana. Luka 21:20–24.

„Vremena” pogana koji gaze Jeruzalem stoje u množini, jer predstavljaju gaženje doslovnoga Jeruzalema koje je završilo godine 70. te gaženje duhovnoga Jeruzalema koje je završilo 1798. godine. Pogani predstavljaju i poganstvo i papinstvo, a upravo su te dvije sile predmet viđenja u pitanju iz osmog poglavlja Daniela, koje glasi: „Dokle?”

Tada začuh jednoga sveca gdje govori, a drugi svetac reče onomu određenom svecu koji govoraše: Dokle će trajati viđenje o svagdašnjoj žrtvi i o prijestupu pustoši, da se i Svetište i vojska predaju da budu pogaženi? Daniel 8:13.

„Vremena neznabožaca“ u dvadeset prvom poglavlju Evanđelja po Luki odnose se na dvije tisuće petsto dvadeset godina Božje osvete nad sjevernim kraljevstvom, koje su započele 723. pr. Kr. i završile 1798. godine. Godina 538. označava trenutak kada je čovjek grijeha stao na svetome mjestu i proglasio da je on Bog, čime je to razdoblje podijeljeno na dva jednaka razdoblja od po tisuću dvjesto šezdeset godina. Drugo razdoblje od tisuću dvjesto šezdeset godina ista je povijest za koju je naznačeno da završava u dvadeset prvom poglavlju Evanđelja po Luki, u dvadeset četvrtom retku, kada su se „vremena neznabožaca“ ispunila. U povijesnom prikazu koji Isus iznosi svojim učenicima, dvadeset četvrti redak dovodi svjedočanstvo dano učenicima do „vremena svršetka“ 1798. godine. Od tog mjesta Isus počinje prepoznavati „znakove“ povezane s mileritskim pokretom.

I bit će znakova na suncu, i na mjesecu, i na zvijezdama; a na zemlji tjeskoba narodâ, u nedoumici; more i valovi hučat će; ljudima će srca klonuti od straha i od iščekivanja onoga što dolazi na svijet, jer će se sile nebeske uzdrmati. I tada će ugledati Sina čovječjega gdje dolazi u oblaku sa silom i velikom slavom. A kad se ovo počne zbivati, uspravite se i podignite glave svoje, jer se približuje vaše otkupljenje. Luka 21:25–28.

Isus izjavljuje da će „biti znakova“, te ih označuje kao znakove na suncu i mjesecu, i na zvijezdama, tjeskobu narodâ, potresanje sila nebeskih, a zatim Sin Čovječji dolazi u oblaku. Svi ti „znakovi“ ispunili su se u mileritskoj povijesti.

„Proročanstvo ne samo da unaprijed navješćuje način i svrhu Kristova dolaska, nego iznosi i znakove po kojima ljudi trebaju znati kada je on blizu. Isus je rekao: ‘I bit će znaci na suncu, i

na mjesecu, i na zvijezdama.' Luka 21,25. 'A u te će dane, poslije one nevolje, sunce potamnjeti i mjesec neće dati svoje svjetlosti, i zvijezde će nebeske padati, i sile koje su na nebesima uzdrmat će se. I tada će ugledati Sina Čovječjega gdje dolazi na oblacima s velikom silom i slavom.' Marko 13,24–26. Pisac Otkrivenja ovako opisuje prvi od znakova koji trebaju prethoditi drugom dolasku: 'I nastade velik potres, i sunce postade crno kao kostrijet od dlake, i mjesec postade kao krv.' Otkrivenje 6,12.“

„Ti su znakovi bili viđeni prije početka devetnaestoga stoljeća. U ispunjenju toga proročanstva dogodio se, godine 1755., najstrašnji potres koji je ikada zabilježen....“

„Dvadeset i pet godina kasnije pojavio se sljedeći znak spomenut u proročanstvu — pomračenje sunca i mjeseca. Ono što je to činilo još upečatljivijim bila je činjenica da je vrijeme njegova ispunjenja bilo određeno s potpunom jasnoćom. U Spasiteljevu razgovoru s Njegovim učenicima na Maslinskoj gori, nakon što je opisao dugo razdoblje kušnje za crkvu — 1260 godina papinskog progonstva, glede kojih je obećao da će nevolja biti skraćena — ovako je spomenuo određene događaje koji će prethoditi Njegovu dolasku i odredio vrijeme kada će prvi od njih biti viđen: 'U te dane, poslije te nevolje, sunce će pomrčati i mjesec neće dati svoje svjetlosti.' Marko 13,24. Tisuću dvjesto šezdeset dana, odnosno godina, završilo je 1798. godine. Četvrt stoljeća ranije progonstvo je gotovo posve prestalo. Nakon toga progonstva, prema Kristovim riječima, sunce je trebalo pomrčati. Dana 19. svibnja 1780. ovo se proročanstvo ispunilo....“

„Krist je svojem narodu naložio da bdije nad znakovima Njegova dolaska i da se raduje kada ugleda znamenja dolaska svojega Kralja. 'Kad se ovo stane zbivati', rekao je, 'uspravite se i podignite glave jer se približuje vaše otkupljenje.' Ukazao je svojim sljedbenicima na proljetno drveće koje pupa i rekao: 'Kad već propupa, sami od sebe vidite i znate da je ljeto već blizu. Tako i vi, kad vidite da se ovo zbiva, znajte da je kraljevstvo Božje blizu.' Luka 21,28.30.31.” Velika borba, 304, 306–308.

Trostruka primjena triju Rimova pokazuje da je gaženje Jeruzalema od strane poganskoga Rima, a zatim papinskoga Rima, te gaženje Svetišta i vojske od strane modernoga Rima bilo predstavljeno razdobljem od ili tisuću dvjesto i šezdeset dana (poganski Rim), ili tisuću dvjesto i šezdeset proročkih godina (papinski Rim). Simboličnih tisuću dvjesto i šezdeset dana (četrdeset i dva mjeseca), koji označuju razdoblje progona vjernoga Božjeg naroda od strane modernoga Rima, bit će svako razdoblje sa zasebnim „znakom” koji određuje vrijeme bijega za vjerne toga razdoblja. Svako od ta tri razdoblja završava očitovanjem nekoliko „znakova”, a ne jednoga jedinog „znaka” kao na početku razdoblja.

„U ponoć Bog očituje svoju silu za izbavljenje svojega naroda. Sunce se pojavljuje, sjajeći u svojoj snazi. Znaci i čudesa slijede u brzom nizu. Zli s užasom i zaprepaštenjem promatraju taj prizor, dok pravedni sa svečanom radošću promatraju znamenja svojega izbavljenja. Čini se da je sve u prirodi skrenulo sa svojega toka. Potoci prestaju teći. Podižu se tamni, teški oblaci i sudaraju se jedan s drugim. Usred razgnjevljenoga neba nalazi se jedan vedar prostor neizrecive slave, odakle dolazi glas Božji poput šuma mnogih voda, govoreći: 'Svršeno je.' Otkrivenje 16,17.” Velika borba, 636.

Razdoblje izvršne osude nad rimskom bludnicom započinje podizanjem stijega koji označava da Božje drugo stado, koje je još uvijek u Babilonu, treba pobjeći. To razdoblje završava „znacima i čudesima“. To razdoblje započinje „drugim glasom“ iz osamnaestoga poglavlja Otkrivenja, a završava Božjim glasom. Naravno, prvi i drugi glas iz osamnaestoga poglavlja Otkrivenja glas su Kristov. Prvi glas označava početak istražne osude nad živom laodicejskom adventističkom crkvom, a drugi glas označava kraj toga razdoblja, ali također označava početak izvršne osude nad rimskom bludnicom.

Cjelokupna povijest upravljana je tjednom u kojem je Krist potvrdio Savez, a uskoro dolazeći nedjeljni zakon tipološki je predložen kao srednji putokaz, kako je tipološki predložen križem. Obje povijesti nose obilježje Alfe i Omega, jer su početak i svršetak u objema povijestima predstavljeni Božjim glasom. One također predstavljaju istinu, jer je srednji putokaz pobuna nedjeljnoga zakona, a hebrejska riječ „istina“ oblikovana je od prvoga, trinaestoga i posljednjega slova hebrejske abecede. Prvi glas u osamnaestom poglavlju Otkrivenja jest Kristov glas, posljednji glas jest Božji glas, a glas u sredini, budući također Božji glas, ujedno je i mjesto gdje je pobuna trinaestoga slova predstavljena time što zvijer iz zemlje „govori“ kao zmaj, kako je prikazano u TRINAESTOM poglavlju Otkrivenja.

Zastava pri uskoro nadolazećem nedjeljnom zakonu predstavlja „znak“ za bijeg Božjim vjernima, ali također pokazuje da početak proročkog razdoblja koje završava podizanjem zastave također mora imati „znak“. Taj „znak“ jest ono što Isus prepoznaje kao dokaz da je stigao posljednji naraštaj planeta Zemlje. U dvadeset i prvom poglavlju Evanđelja po Luki učenici pitaju što je Krist mislio kada je rekao da će Hram biti razoren.

A upitaše ga govoreći: Učitelju, kada će, dakle, to biti? I koji će biti znak kada se to bude imalo dogoditi? Luka 21,7.

Isus zatim počinje iznositi povijest koja vodi do godine 70., kada će hram i grad biti razoreni, te nastavlja sve do dvadeset i četvrtoga retka, gdje označuje kada će se ispuniti „vremena“ pogana.

I padat će od oštrice mača i bit će odvedeni u sužanjstvo među sve narode; i Jeruzalem će pogani gaziti dok se ne navrše vremena pogana. Luka 21,24.

Zamisao da se ovaj redak odnosi na doslovni Jeruzalem temelji se na katoličkoj teološkoj ludosti zvanoj futurizam, koja simbolično primjenjuje doslovno i ispunjenje proročanstava smješta isključivo na kraj svijeta. Napad na ispravnu primjenu ovoga retka bio je velik Sotonin napad tijekom čitanja Novoga zavjeta. Doslovni Jeruzalem prestao je biti simbol proročkoga Jeruzalema u Kristovo vrijeme, kada je doslovno proroštvo promijenilo duhovnu primjenu. To je otkrivenje bilo važno učenje koje je ustanovio apostol Pavao. Gazeći po Jeruzalemu prepoznaje se tisuću dvjesto i šezdeset godina papinske tame od 538. do 1798. godine.

Ali vanjsko predvorje Hrama izostavi i ne mjeri ga, jer je dano poganima; i oni će gaziti sveti grad četrdeset i dva mjeseca. Otkrivenje 11,2.

Jeruzalem proročanstva prestao je biti simbol izabranoga grada na križu.

„Koliko ih ima koji osjećaju da bi bilo dobro gaziti tlo staroga Jeruzalema i da bi njihova vjera bila silno ojačana posjetom mjestima Spasiteljeva života i smrti! Ali stari Jeruzalem nikada neće biti sveto mjesto dok ne bude očišćen pročišćujućim ognjem s neba.” Review and Herald, 9. lipnja 1896.

Nakon što je Isus u dvadeset četvrtom retku poveo učenike do vremena svršetka 1798. godine, tada je predstavio milleritsko razdoblje kada je u povijest stigla objava prvoga anđela.

I bit će znakova na suncu, i na mjesecu, i na zvijezdama; a na zemlji tjeskoba narodâ, u nedoumici; more i valovi bučit će; ljudima će srca klonuti od straha i od iščekivanja onoga što dolazi na zemlju: jer će se sile nebeske uzdrmati. I tada će ugledati Sina čovječjega gdje dolazi u oblaku s moći i velikom slavom. A kad se ovo počne zbivati, uspravite se i podignite svoje glave, jer se približuje vaše otkupljenje. Luka 21:25–28.

Znakovi koji su uveli milleritsku povijest ispunili su se u skladu s nepogrešivom silom Božje riječi.

„Znakovi na suncu, mjesecu i zvijezdama ispunili su se.“ Review and Herald, 22. studenoga 1906.

Nastavit ćemo dvadeset i prvo poglavlje Evanđelja po Luki u sljedećem članku.

„Dana 16. prosinca 1848. Gospodin mi je dao viđenje o potresanju sila nebeskih. Vidjela sam da je, kada je Gospodin rekao ‘nebo’, dajući znakove zapisane kod Mateja, Marka i Luke, mislio na nebo, a kada je rekao ‘zemlja’, mislio je na zemlju. Sile nebeske jesu sunce, mjesec i zvijezde. One vladaju na nebesima. Sile zemaljske jesu oni koji vladaju na zemlji. Sile nebeske bit će potresene glasom Božjim. Tada će sunce, mjesec i zvijezde biti pomaknuti sa svojih mjesta. Neće proći, nego će biti potreseni glasom Božjim.

„Tamni, teški oblaci navukli su se i sudarali jedan o drugi. Nebeski se svod rastvorio i povukao natrag; tada smo mogli pogledati gore kroz otvoreni prostor u Orionu, odakle je došao Božji glas. Sveti će Grad sići kroz taj otvoreni prostor. Vidjela sam da se sile zemlje sada potresaju i da događaji dolaze redom. Rat, i glasovi o ratovima, mač, glad i pomor najprije potresaju sile zemlje, zatim će Božji glas potresti sunce, mjesec i zvijezde, a i ovu zemlju. Vidjela sam da potresanje sila u Europi nije, kako neki naučavaju, potresanje nebeskih sila, nego je to potresanje gnjevnih naroda.” Early Writings, 41.